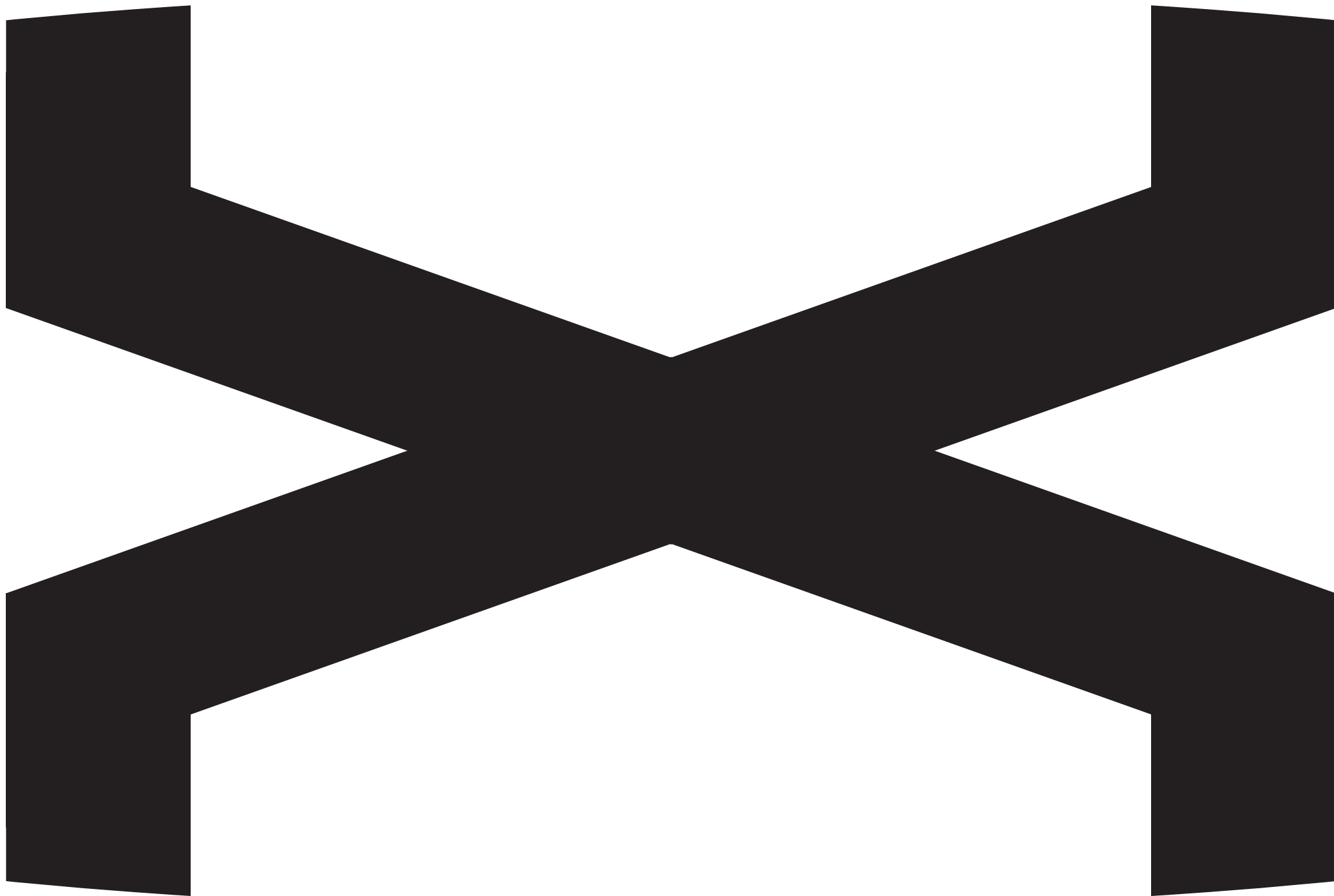

X-Tal

Jakub
Hussar

**Jakub
Hussar
X-Tal**

Tadi

Czech edition © ARGO, 2024
Copyright © Jakub Hussar, 2024
Cover art © 2024 by Johann Bodin
Endpapers and maps © Pavel Trávníček, 2024

ISBN 978-80-257-4452-9 (váz.)

ISBN 978-80-257-4620-2 (e-kniha)

Mitit

kniha první

soundtrack

1

Ta zpráva mě zasáhne jako blesk z čistého nebe.

Sdělí mi ji primut, který udržuje spojení s X-Talem. Vydrápal se za mnou až nahoru do skalní kapsy, což je nezvyklé. Když spatřím jeho lopotné snažení i neohrabané pokusy o soucitný výraz, vím, že je zle. Potlačuju nutkání skopnout stříbřitého uměláka dolů, nenechat ho vyslovit cokoliv, co by narušilo můj poklidný exil.

Slézám zpět do útrob mititu. V příbytku vládne mrazivý klid. Sedím u stolu a mechanicky přežvykují kyselé ongle, které jsem včera sklídl. Nejsou zdaleka tak sladké jako ovoce z kolonie, ale takový je úděl života v protipásí.

Jejich šťáva mi křiví tvář. Zastříknu ji ředěnou sycenkou a skrze průzor shlížím na členité údolí pod sebou. Kdesi v dálce protne nebe světelný kužel. Velké stroje nikdy nespí.

Někde tam jsou. Můj bratr a strýc, kteří jistě i v průběhu nejtemnějšího šera horečně řeší, co bude dál. Také oni pláčou, o tom není pochyb. Mají pro to pádný důvod, vždyť všechna tíže brzy dopadne na jejich tetovaná bedra. Jak to asi snáší sestra? Ze všech nejhůř, má drahá bjóto, o tom není pochyb.

Zírám na kropenaté nebe. Kolikátého asi je? Nakouknu do hledí nabíjejího se obleku. Končí pátý tol. To je zvláštní. Touhle dobou by se měl vysoko nad mititem prohnat Jižní trojvrak, ale kde nic, tu nic. Poslední Tu létal skutečně nízko, možná se definitivně zřítíl do oceánu rzi.

Mé myšlenky se pokaždé rychle stočí zpátky. Kovově dutá slova umělého služebníka se s každým zopakováním zařezávají čím dál hlouběji.

Primut mi řekl:

Tvá matka je mrtvá. Tal Xirhanna došla ke konci své brázdy a ty se musíš vrátit domů.

„Vezmi mě s sebou, Makarde. Potřebuju prohlédnout.“

Otevřu oči a hledím na uměláka. Ne, bjóto, není nezdvořilý, už dávno jsem před primutem odložil své panské jméno. V mititu se na tituly nehraje – jsem tu jen já, on a domestikovaný hmyz.

Období klidu je u konce. Nechci, aby zbytek rodiny pojal podezření, že se vyhýbám svým povinnostem. Proto se spěšně balím a chystám se vyrazit zpět do kolonie nejdříve, jak to jen bude možné.

Matčina smrt mě zastihla nepřipraveného. Monograv je stále rozbitý (chystal jsem se ho opravit přes příští tol, až dorazí díly), o jízdě na něm tedy nemůže být řeč. Nevadí, půjdu pěšky jako v dětství s otcem. Projdu starou talskou stezku a vyhnu se rzi, pěkně po hřebenech až ke světelným polím. Do X-Talu to není daleko.

Poslední den v mititu. Po ranním obstříku sycenkou následují potřebné procedury. Balení osobních věcí, revize cestovního exoskeletu, doplnění zásobníků potravy v kójích. Všechny nižší druhy hmyzu bez váhání usmrtím, bez potřebné péče by v kultivačních boxech nepřežily. Kmenové nymfy mám zmražené, nebude problém je po návratu znovu namnožit.

Krátce po půlsvitu vyhodím do vzduchu svůj aug a posílám ho na důkladný průzkum. Skrze jeho oči pátrám po okolí a marně hledám náznaky sebemenší aktivity. Oblast pro jistotu přelétnu hned několikrát – nestojím o pozornost toulavých drinhů a chci se ujistit, že můj návrat domů proběhne bez komplikací.

Půjdeme nalehko, bjóto. X-Tal je odsud sotva den cesty a já se rozhodl uměláka ponechat v mititu. Primut hlasitě protestuje, ale nemá na výběr. Zavřu ho do výklenku a odpojím od energie, riziko jeho poškození je s blížícím se obdobím kovových bouří příliš vysoké a při krátké návštěvě kolonie se bez něj hravě obejdu.

Chvilí přemítám nad tím, zda si bude bratr nárokovat matčiny stroje pro sebe, přinejmenším jeden z nich by se mi do mititu hodil. Tu

myšlenku rychle zavrhnou, nepřijde mi správné porcovat rodinný majetek dřív, než proběhne smuteční obřad.

Nebyla stará. Vlastně byla, ale působila tak mladistvě. Tal Xirhanna, Paní Těžby. Jak vlastně zemřela? Předpokládám, že uprostřed práce.

3

Zamykám horní vstup do mititu. Přelévám zbytek načatého atomizéru se sycenkou do exoskeletu. Plánuju vyrazit uprostřed šera, abych dorazil do X-Talu dřív, než zářící unaar vystoupá k vrcholu.

Poslední kontrola, a jde se. Můj zrak se stočí k otcovu nástroji zavěšenému na zdi a já v sobě potlačím touhu sundat ho a vyloudit z něj libozvučné tóny driftu. Myslím, že starý Batua by měl radost, že do sud udržuju mitit v chodu. Mám-li být upřímný, bjó, pobyt zde pro mě představuje jediný způsob, jak na téhle nažloutlé hroudě rzi přežít a nezešílet. Otec to měl podobně, a proto i on žil dlouhá Tu v ústraní. Rodinu držela pohromadě matka. Kdo tuhle nevděčnou funkci převezme po ní? Strýc Ngala? Tuong? Já rozhodně ne.

Exoskelet po navlečení studí, ale všechny spoje těsní a systémy fungují, jak mají. Je to relativně zachovalý kousek, čtvrtá generace. Tehdy ještě talští kovotepci brali své řemeslo vážně. Jedinou nevýhodou jsou stárnoucí palivové články, poškrábané hledí a notně oprýskaný lak (však jsem mu taky dal na výpravách kolem mititu pořádně zabrat). Stříbřité panské insignie vybledly, lesk odvál čas. Snad si mě u vstupu do kolonie nespletou se skládkokopem.

4

Panuje hluboké šero. Vydávám se po hřebenu směrem od centrálního vstupu. Úzká stezka se klikatí mezi haldami taveniny. Chodím tudy odnepaměti, a tak dál suverénně rázuju místy, kde by cizinec váhal. Pomocné kruhy na hledí ponechávám vypnuté, orientuju se

podle nezřetelných siluet skleněných homolí. Otec je s oblibou roztloukal na střepy a skládal z nich složité mozaiky. Na to já nikdy neměl trpělivost.

Dostoupím na vrchol a naposledy se ohlédnou. Mítit už dávno není vidět, vstup zakryla hradba syntetického roští. Malý zlepšovák, na který jsem řádně pyšný. Je třeba brát v potaz nové migrační trasy neživých, s nimiž otec při stavbě rekreačního bivaku nepočítal. Nestojím o nežádoucí pozornost.

Oblohu znenadání protne blesk. Nebe je krystalicky čisté, musel tudíž vyjít z průrvy v nedaleké skládce. Její podloží je v okolí mititu nebývale mocné a občas se takové věci dějí. Dobře si vzpomínám na výjev z dětství, kdy podobný výboj projel nákladním antigravem, ve kterém zrovna seděl strýc se svým služebnictvem. Rozvody samohybu byly na troud a jen zázrakem se nikomu nic nestalo.

Paprsky unaaru ospale oblizují horstva v pozadí. Pomalu svítá. Kousek od stezky spatřím šedavé, roztřepené chomáče. Trus drihnů, jistě nejméně tol starý. Není se tedy čeho bát. Tlumím termo, brzy bude na hřebenech nesnesitelné vedro. Víím, že ho špatně snášíš, bjó, budu ohleduplný.

Zkrátím si cestu přes údolíčko poseté černavými cykasy. Podobné remízky jsou jedinou živou vegetací široko daleko, žijí tu v trvalém stínu, a proto musí svým tmavým povrchem zachytit i ty nejposlednější stopy paprsků. Vítr zde fouká o poznání silněji a chvílemi připomíná táhlé kvílení raněného požleba. Prolamuju se zmrzlým listovím a rychle postupuju vpřed. Oči mi ze zvyku bloudí ke kořenům - občas u nich rostou zakrslé kvetoucí alily. Nejsou jedlé, na to je místní půda až příliš nasáklá olejem. V dětství jsme ale z jejich hlíz s oblibou vytlačovali hutnou mazlavou pastu, kterou se skvěle impregnují umělácké klouby. Žádné alily však nevidím a brzo už vystupuju na prozářenou náhorní plošinu.

5

Koupu se v oceánu světla. Unaar se vyhoupl nad štíty Bo Xolaru a teď mi okázale září do tváře. Kanálky hledí zalije tónovací roztok, termo se samovolně prudce stočí dolů a já pokračuju v cestě nezměněným tempem.

Všude okolo se převalují drobné rzinky, jež postupně přecházejí v bachraté rziny. Ty místy dosahují výšky desítek bolů a na obzoru tvoří souvislý oceán koroze. Zaostřím do dále a spatřím sotva zřetelné tečky rozeté po jejich hřebenech. Přesívači rzi pracují bez ohledu na počasí. Soucítím s nimi, sám totiž rez nesnáším. Dostane se všude, podobně jako invazivní parachové plísň z protipásí. Traduje se, že krev přesívačů má temně hnědou barvu. Nepochybuju o tom, že je to pravda.

Postupně se přede mnou otevírá důvěrně známý výjev - rozlehlá těžební pánev, které vévodí tři titánské siluety velkých strojů. Světelné kolektory se kolem nich táhnou ve zřetelných liniích, kam až oko dohlédne. Za horami vykukují vysoké věže Ory, sesterský palác Nokka a nově i špičky oblých střech čerstvě dostavěného kovotepeckého komplexu. Pohlédnu na hradbu skal před sebou a vidím, že tunel zkracující úmornou cestu průsmykem byl již dokončen. Poslední triumf mé matky. Víím, kolik s ním měla trápení, a proto mě těší, že ho stihla uvést do chodu před svou smrtí.

Pulsvit kulminuje a já opět srážím termo uvnitř obleku. Jak se blížíím ke kolonii, doléhají na mě stíny nadcházejících událostí. Těším se, až uvidím strýce. Jak asi přijal matčinu smrt bratr Tuong? Zvládnou se podívat do očí sestře poté, co jsem přešel její poslední logy zbabělým mlčením?

6

Hluk velkých strojů nelze přeslechnout. Momentálně pracují dva z nich - *Chon* a *Zunno*. Opodál stojící třetí stroj je mimo provoz, před několika Tu ho poškodila silná kovová bouře a já pochybuju o tom, že

bude někdy opraven. Skutečným motorem talské ekonomiky je titánský *Mechorr* nacházející se na protilehlé straně kolonie. Teď není vidět, výhled na něj zakrývá jedna z hor, mezi které je X-Tal vklíněn.

Kráčím prostředkem pláně a mímím nekonečná zářící pole. Vojáci sloužící u neo-podů mě samozřejmě dávno zaregistrovali a vysílají ke mně patrolu v antigravu. Jejich nabídku na doprovod s díky odmítnu.

Mířím k úpatí hory. Tunel přede mnou se neustále zvětšuje a mně dojde, jak je obrovský. Matka ho nechala pojmenovat *Lurg* (ano, po tom slavném dungském zápasníkovi), a ačkoliv karmínové duroplastové okruží vchodu září novotou, jeho útroby už rutinně proudí bezpočet talů i strojů.

U ústí tunelu mě napjatě očekává velitel světlé směny, jehož jméno pokaždé úspěšně zapomenu. Exoskelet vypaseného tala barevně ladí s nátěrem tunelu a není pochyb, že vrásčité oči za hledím přilby zažily lepší časy.

„*Tal'Wor*, Pane Makarde,“ prohodí, zatímco neurčitým pohledem přejíždí můj potlučený exoskelet, „přijměte mé hluboké smuteční přímlyvy. Dovolte mi odvézt vás do Ory, grav je již přistaven.“

Zavrtím hlavou.

„To nebude třeba. Rád si na vlastní oči prohlédnu výsledky tvrdé práce karrů zde pod horou. Iblort s tebou.“

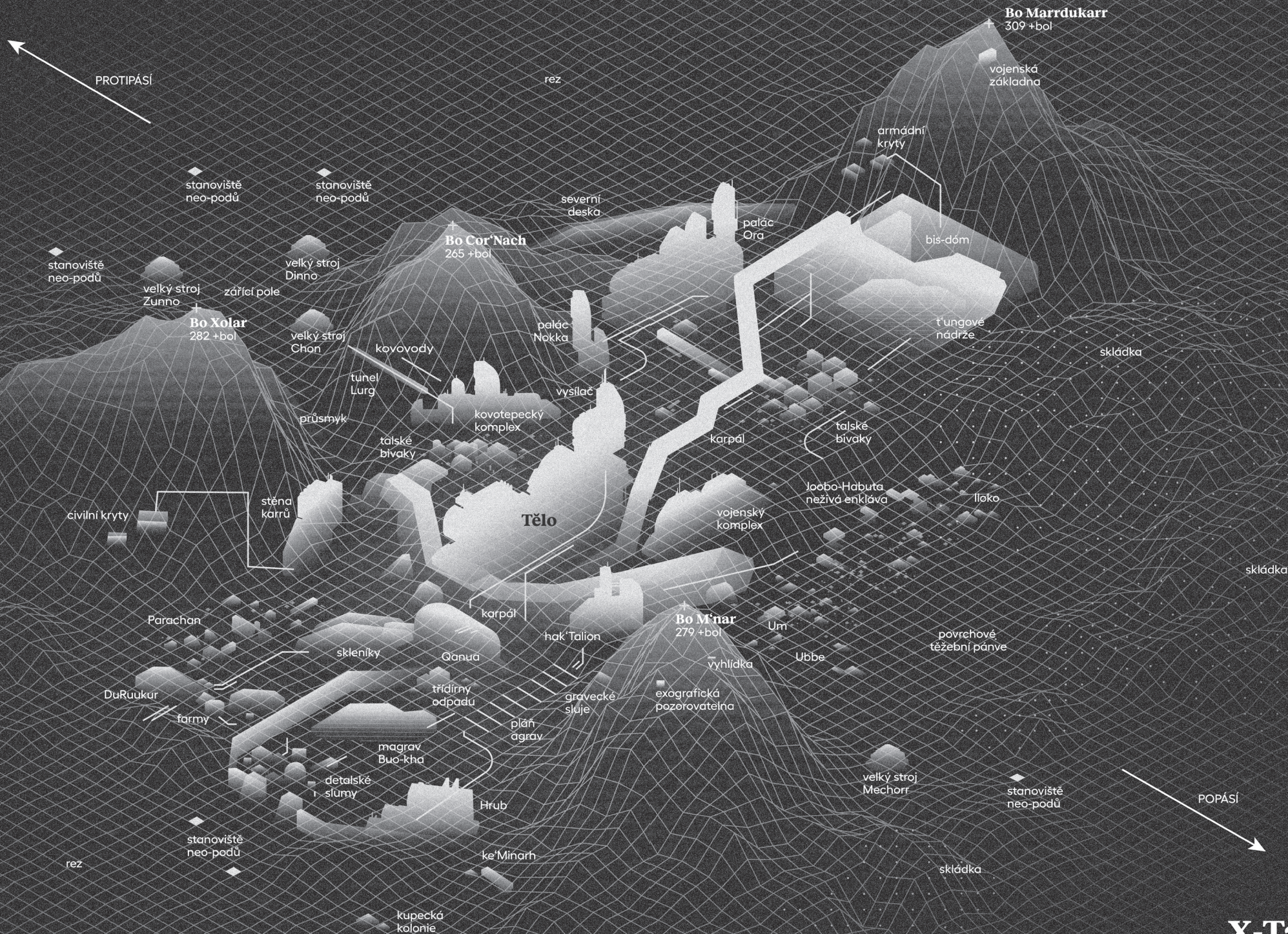
Voják se pokruhuje a ustoupí mi z cesty. Také kolemjdoucí talové zpomalují a věnují mi uctivé kruhy. Vcházím do tunelu a nechávám se pohltit všudypřítomným shonem.

X-Tal

kniha druhá

soundtrack

X-Tal